

*Mily gyorsan telnek vendégéjszakáim!
Esténként párnára zuhan fejem, és
reggelre fűrészpör issza be izzadságom.*

*Két aranyóra mutassa az én időmet!
Az egyik siessen, a másik késsen.
Várjanak rám, akik szeretnek, még
akkor is, ha túl korán érkezem.*

Csukódik, nyílik

*Nevére vette a gyermeket,
de nem volt ideje megszeretni.
A siralombházban saját magát szerette,
a fogyatkozó nappalt s az éjszakát,
amikor távolodtak az örök léptei.
Szeméről leoldott fekete sál volt a kegyelem,
állt hunyorogva a porladó betonon,
árva fűszál a lélektelen repedésben.
Napsütéssel összehegesztett vas-
kapu csukódik, nyílik, mintha egy
kiszáradt folyóra építenének zsilípet.
Mezítláb a mederbe lép, beledől, úszni
kezd, felszínén tartja a semmi,
a habok, a tajték, belül ujjonganak,
csontjai üregében kúszik egy dallam.*

NYIRÁN FERENC

Kentaur, az álmodó

*Nem lesz újra remete, így döntött;
önmagába húzódik, a világot megszüri,
zaj nem érinti, álljon bár szétázott
nagyvárosi balkonon, mint testetlen
lelken, áthúz rajta minden fájdalom, mert
látbatatlanná tette őt az irgalom, ami
még ideköti ugyan, de már lepkés
mulandóság remeg lehúnyt szembéjén,
zárványként levitál az aszfalt fölött,
s olykor, ha aláereszkedik, lépni és*

*látni kényszerül, pedig ettől menekült
már első pillanattól kezdve, nézi gyilkosát,
és ekkor, csak ekkor zúzza szét
álmát, mely hozzákötözte az idő végtelen
spiráljához, útját az Achilles-ínből
meredő nyilvessző nyomán
véres patanyomok jelzik.*

Kentaur, a szobrász

*Kivágott egy fát fenn a hegyen, legallyazta,
az ágakból és a törzs felső feléből tüzelőt
aprított; sokáig nézte a megmaradt vastag
rönköt, még nem tudta, mitévő legyen,
mit kezdjen vele, csak barna kérge
érintette meg legbelül, olyannyira, hogy
simogatni kezdte, mint egykor későbbi
gyilkosa alkonyszínű sörényét – régmúlt
nyarak melege költözött tenyerébe, és
száz év erejét érezte átáramlani karjába,
égyűrűk fonták be testét, de különös módon
tágították, nem pedig szorították szívét,
vágy támadt benne egy arc után, egy
szempár után, melynek mélykék vizében
valaha elmerült, sokáig fuldoklott akkor,
s most döbbsent rá, hogy még mindig nem
szabadult, s hogy arcot készül formázni a
rönkből, benne valami idegen erő, így hát
feje fölé emelte a baltát.*

Kentaur, a gyáva

*Hajnalban ereszkedett alá a hegyről,
hogy lent a völgyben megmerítkezzen
a kék tóban, mint egykor a gyilkos
szempárban, s a tófenéken megkeresse
az elhajított kulcsot; ismerte a béka és
a skorpió meséjét, de nem hitte el sosem,
erre a fuldoklás káprázatos pillanataiban
döbbsent rá, majd kilábalt a partra, kezében
a kulccsal, mely nem illett egyetlen zárba*

*sem, pedig ott volt valahol az övé is az
ajtók végtelen sorában, visszadobta hát
hitének vasát a kék mélybe, gyáva volt
tovább keresgélni, s mert nebezen viselte
a sorozatos kudarcokat, igyekezett
vissza a hegyre, kitépte sarkából a
nyílveessőt, de az beletört, így nem
lett gyorsabb a futása, és kínzóit lassú
halált szántak neki; újra és újra le kell
botladoznia a hegyről, amíg meg
nem találja a kulcsboz illő zárat az egyre
sűrűsödő nyílzáporban.*

NYERGES GÁBOR ÁDÁM

A következő percekben érkezők

*Olyan ez, mint az eső, mikor felgyűlik
egészen valószínűtlen ablakkereteken,
ahol formájuk, lejtésük, lakkozásuk
és miegyéb okán amúgy nem volna
lehetséges, de a víz mégis ott marad,
és, mintha csak szabályos izommunkát
végezne, hártává feszülve vár egészen
a következő, ziláló erejű cseppig. Mint
egy szinte végig felásott és szétfűrt,
teleszirénázott és üvegszilánkkal, csikkel,
mindenfajta szeméttel borított, ütemesen
omladozó város vagy nagyobb térség lakói,
magyarok természetesen. Akik, hogyha,
hasraütésszerűen, mondjuk a Deák téren
egyszeriben lenne egy ötven-száz méteres
sárkány vagy nagyobb óriásgyík, melynek
minden egyes szusszanása, mint valami
taknyos lángszóró, sújtana le, eleinte még
megbámulnák és fényképeznék, egy-ketten
talán videót is készítenének, de a következő
percekben érkezők már csak elmennének
mellette, ja, láttad már a sárkányt, ott van,
mondanák, rágót, összegyűrt szórólapot,
szotyihéjat hajítva talán épp abba az irányba,
hozzátéve, hogy azért valami jobb helyre
is rakhatták volna már, bassza meg.*